RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 11.051 van 30 januari 2015
in de zaak A. 214.657/XIV-36.169

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Franz Geleyn
kantoor houdend te 1060 Brussel
Berckmansstraat 104
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 januari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 134.606 van 4 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 januari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. In het eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2

en 870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat hij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is hem een “Identity Certificat” (IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt nooit in het bezit geweest te zijn van een RC of een IC, dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel de Indiase als de Tibetaanse autoriteiten actieve pogingen ondernemen om zoveel mogelijk leden van de Tibetaanse gemeenschap in India van die documenten te voorzien, dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een illegale uitreis zonder IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India, dat de ambassade te Brussel IC’s uitreikt aan Tibetanen die zich in het buitenland bevinden zonder IC en dat daarbij het feit of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC zou hebben gereisd niet in beschouwing wordt genomen, dat de verwijzing naar het rapport van een Zwitserse NGO niet dienstig is aangezien hij niet aannemelijk maakt India te hebben verlaten zonder IC, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het voor hem onmogelijk zou zijn de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten en dat uit de informatie in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de Indiase consulaten actieve bijstand verlenen om in India geregistreerde Tibetanen te voorzien van de nodige papieren om een terugkeer mogelijk te maken. Waar verzoeker nog stelt dat “de verwerende partij in haar dossier geen enkele brief van de Ambassade van de Indiase Republiek in België voegt”, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA betreffende het uitreiken van nieuwe IC’s aan Tibetanen die deze verloren zijn en die is opgenomen in de COI Focus ‘China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India’ van 26 juni 2014 die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Ook wat betreft de vrees voor refoulement, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfsstatus voor Tibetanen, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement, dat het non-refoulementprincipe door het Indiase Hooggerechtshof is erkend als “gebruikelijk

internationaal rechtsprincipe" en is opgenomen in de Indiase grondwet, dat er zich geen enkel concreet geval heeft voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China, dat geen van de door verzoeker vermelde gevallen slaat op een effectieve uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC en dat verzoeker luidens zijn verklaringen in het bezit was van een RC. De twee zaken voor het EHRM waarnaar verzoeker verwijst, betreffen slechts vragen aan de in het geding zijnde partijen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en het feit dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoeker kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en hij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoeker de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij boven de door hem aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoeker heeft bijgebracht in zijn verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoeker heeft aangebracht in zijn beoordeling betrekt. Zo wordt onder meer in punt 2.3.2.1. van het bestreden arrest verwezen naar de stukken B.5 en B.14 die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en in punt 2.3.3. van het bestreden arrest worden de stukken die verzoeker ter staving van de leefomstandigheden van Tibetanen in India bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en zijn bewering dat "talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit [CEDOCA] rapport tegenspreken" beoordeeld. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoeker heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van

de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt. Verzoekers kritiek betreffende zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China is niet dienstig nu met het bestreden arrest net wordt vastgesteld dat hij over een verblijfsrecht beschikt in India en hij geen gegronde vrees voor refoulement aantoont. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met zijn financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtpraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. In casu is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig januari tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**